

blibe sat i den Nødvendighed at holde sig til ganske almindelige Bestemmelser, hvis Udførelse og Modifikation i det enkelte Tilfælde dog maa overlades til Landvæsenkommissionen eller til Regjeringen. — Det ærede Medlem nævnte som en Ulempe, han troede flød af den nuværende Tilstand, at det jevnlige hændes, at en Overtenskomst, som man indgik ved Landvæsenkommissionen, kunde blive illusorisk for dem, som troede at have varetaget deres Ret paa tilbørlig Maade ved en saadan Kommission. Jeg kan naturligvis ikke benegte, at noget Saadant kan ske; men jeg tror ikke, det er muligt for nogensomhelst Lovgivning at hindre det. Den eneste Hindring, som kan sættes derimod, er, at Bedkommende se sig for og ere fuldstændig inde i, hvad det er, man overhovedet ønsker slaaet fast ved Landvæsenkommissionen, samt at de sørge for, at det sker i saadanne Former og Udtryk, at man er i Stand til at holde fast derved; naar der bliver Spørgsmaal derom. — Det ærede Medlem henstillede fremdeles til mig, om der ikke var Anledning til at lade de Matrifikort, for hvilke der blev Brug ved slige Veiligheder, prøve i Marken. Forsaavidt disse Kort overhovedet skulle bruges til at afgjøre Eiendomsstrætter, anser jeg det for nødvendigt, at de prøves i Marken; men om det kan ske paa den Maade, som det ærede Medlem mente, nemlig ved umiddelbar Foranstaltning fra Matrifikontorets Side, tør jeg ikke paatage mig at besvare med Ja. Der gives imidlertid ogsaa en anden Maade, nemlig at lade Landinspektøren prøve i Marken, hvorvidt det oprindelige Udskiftningskort stemmer med den nuværende Matrifikort. Dette anser jeg for en absolut nødvendig Betingelse, naar der overhovedet bliver Spørgsmaal om den juridiske Betydning af Grændserne, thi som bekendt ere Matrifikortene ikke afgjørende i Spørgsmaal om Eiendomsstrætter. — Det ærede Medlem nævnte fremdeles som en anden Grundtætning, han ønskede fastslaaet, at ligesom Staten tilegner sig, hvad der ved Til sætning fra Havet bliver til Land, saaledes skulde Hartkorn og Eiender falde bort, hvor Havet borttager Noget; men det ærede Medlem maa, efter hvad han selv yttrede, erkjende, at Staten i

Reglen ikke tilegner sig, hvad der sættes til ved Havet. Hvorledes Forholdet er ved Tjipperne, og hvilken Retshjemmel der er for Statens Besiddelse af disse, er jeg for Diebliffet ikke i Stand til at opgive, men sikkert er det, at det efter den bestaaende Retstilstand ikke benegtes af Noget, at Tjipperne tilhøre Staten. I Øvrigt indlader Staten sig, som sagt, ikke paa at afkræve dem, for hvem Havet til sætter Noget, en Erstatning til Statskassen herfor, medens den paa den anden Side, naar der sker noget alvorligt Forsøg paa — og det derhos sker i et betydeligere Omfang — at faae navnlig Hartkornet sat fra, hvor Havet har borttaget Dele af den i sin Tid i Hartkorn satte Løb, ikke vægrer sig ved at gjøre dette, og navnlig vil det ærede Medlem maaske vide, at der paa Sjyllands Bystyret med Mellemrum sker Underfølgelse angaaende de Borttagelser af Havet, som have fundet Sted, og Følgen deraf bliver, at Hartkornet bliver taget fra for de Lødder, der have lidt Skade af Havet. Det følger ganske vist af sig selv, at det ikke sker for enhver Bagatel, thi det vilde som oftest være at foranledige Befølgninger, der ikke stode i nogensomhelst Forhold til den Nytte, som Bedkommende vilde have deraf, men hvor noget Saadant har fundet Sted i større Omfang, har Staten hidtil ikke vægret sig ved at lade foretage de fornødne Underfølgelser og da derefter den følgende Nedsættelse af Hartkornet. Naar jeg altsaa skal svare det ærede Medlem paa denne Forespørgsel, vil jeg sige, at jeg, forsaavidt den dreier sig om den egentlige Bevillingsmyndighed, det vil sige om Retten til at give Koncession, ikke finder, at det er virkelig nødvendigt eller nyttigt at søge denne Ret nærmere begrændset ved Lov; efter min Overbevisning kan dette kun, om man vil, ske i Form af en Slags lovlige Instruxer. For de øvrige Punkters Bedkommende, som den ærede Forespørger har nævnt — saaledes navnlig Hensynet til Fiskernes Ret og Forstranden, — skal jeg tage under Overveielse, om der efter nærmere Underfølgelse maa siges at være tilstrækkelig Grund til at søge de nuværende Forhold forandrede eller nærmere ordnede ved Lov.